

Duminica a II-a din Postul Mare (Lc 9,28-36).

Meditație

Să-l ascultăm pe Isus

Creștini din toate timpurile au fost atrași de scena pe care o numim în mod tradițional « Schimbarea la Față ». Noi însă aparținem unei culturi moderne și ne este greu, în relatarea ce folosește imagini și mijloace literare, să sesizăm elementele proprii unei « teofanii » sau revelație a lui Dumnezeu.

Evangelistul Luca însă a introdus detalii ce ne ajută să descoperim cu mai mult realism mesajul unei întâmplări pe care astăzi mulți o consideră stranie și neverosimilă. Chiar de la început, se precizează că Isus urcă pe munte împreună cu ucenicii care-i sunt cei mai apropiați pentru « a se ruga » și nu pentru a contempla o schimbare la față.

Totul se petrece în timpul rugăciunii lui Isus: « În timp ce se ruga înfățișarea feței lui s-a schimbat ». Într-o reculegere profundă Isus se deschide prezenței Tatălui și chipul i se schimbă. Ucenicii observă ceva din identitatea cea mai profundă a lui Isus, ceva ce nu pot vedea în zilele obișnuite.

În viața ucenicilor lui Isus există momente de seninătate, siguranță, bucurie și lumină. Nu știm ce s-a întâmplat pe munte, dar știm că în rugăciune și tăcere putem întrezări ceva din identitatea ascunsă a lui Isus. Rugăciunea este izvorul cunoștinței pe care nu o putem avea din cărți.

Luca ne spune că ucenicii nu înțeleg mai nimic pentru că erau « toropiți de somn ». Și abia când s-au trezit, abia atunci au priceput ceva. Petru știe doar că se simt bine acolo și nu ar vrea ca această experiență să se termine și Luca precizează « neștiind, de fapt, ce zice ».

De aceea scena se încheie cu o voce și o poruncă solemnă. Ucenicii se văd învăluiți de un nor și le este teamă pentru că nu înțeleg. Se aude însă o voce din nor: « Acesta este Fiul meu preaiubit. De El să ascultați ». Ascultarea trebuie să fie prima atitudine a ucenicilor.

Noi, creștinii din ziua de azi, trebuie în mod obligatoriu să « interiorizăm » religia noastră dacă vrem să ne întărim credința. Nu este suficient să ascultăm Evanghelia cu nepăsare, rutină și plictiseală, fără chef. Nu este suficient nici dacă o ascultăm din punct de vedere intelectual, doar pentru a înțelege.

Trebuie să-l ascultăm pe Isus care trăiește în profunzimea ființei noastre. Toți, predicatorii și credincioșii, teologii și lectorii, toți trebuie să ascultăm Vestea cea Bună de la Dumnezeu, dar nu din afară, ci din interiorul nostru. Să lăsăm ca cuvintele lui să coboare din cap în inimă și atunci credința noastră va fi mai puternică, mai plină de bucurie și mai contagioasă.

José Antonio Pagola.

Traducere: sora Magdalena

